

Joan Portell i Raimon Portell  
Dibuixos de Danide

# LA PILOTA ROBADA





Hola,

Sóc en Xavi. I sempre porto la pilota sota el braç. El que m'agrada més del món és jugar a futbol. I també m'agrada el dia de Reis, i els fideus negres que fa el pare, i els llibres d'aventures... I la Leo, una nena que va a la meva classe. Però això no ho sap ni l'Andrés, el meu millor amic, que és aquí al costat i no vull que ho vegi.

Visc a Sant Romà, un poble que té de tot, mar i muntanya. I Barcelona a menys d'una hora!

Visc en una casa a prop de l'església. És una casa antiga. Era d'una tia del pare i ara hi vivim nosaltres. Els pares l'han

omplert de llibres. A baix hi ha el menjador i la cuina, i a dalt, les habitacions. De nit se senten sorolls. La mare diu que és la fusta, que totes les cases velles grinyolen. L'Andrés diu que potser és el fantasma de la tia, però ho diu de broma.

Els pares són del grup de geganters i de la coral de l'Orfeó. La mare porta el club de lectura de la biblioteca i el pare va a totes les reunions de l'Associació de Mares i Pares de l'escola. I sovint vénen amics seus a sopar a casa. No paren.

I jo també convido l'Andrés, el meu millor amic. Els seus avis van néixer molt lluny d'aquí, i van venir a treballar. Ara, entre els pares de l'Andrés i el seu oncle Miquel porten el supermercat i el Bar de la Plaça. És el bar on anem a veure els partits de futbol. Tenen una pantalla immensa! I tothom hi deixa anar uns crits...!

L'Andrés parla fluix, però amb la pilota als peus podria treballar al millor circ del món. I ara li faré escriure alguna cosa aquí:



Hola,

Sóc l'Andrés.

En Xavi també és el meu millor amic. I ell sí que és el millor jugador del món. O almenys a mi m'ho sembla. La pilota se li enganxa a la bota. I controla tot el camp, com si tingués un periscopi. Sap què faràs fins i tot abans que ho sàpigues tu.

ALÇA AQUÍ!  
TAMPOC NO  
ET PASSIS,  
ANDRÉS.

QUE SÍ, QUE ÉS  
VERITAT. I TU TAMBÉ  
T'HAS PASSAT AMB  
AIXÒ DEL CIRC  
QUE DEIES!



BÉ, ÉS IGUAL. QUÈ,  
EXPLIQUEM COM ENS  
VAN ROBAR LA PILOTA  
I COM VA COMENÇAR  
TOT AIXÒ?



Feia tres dies que s'havia acabat l'escola. Tenia per davant tres mesos de vacances! Tres mesos per jugar a futbol matí, tarda i nit! I també per fer els deures, cada dia una mica. I potser per anar a la piscina. I per escapar-nos uns dies de viatge a no sé on. Ja ho decidirien els pares, com cada any.

Potser no tenia tres mesos per jugar matí, tarda i nit, però gairebé. I pensava aprofitar-ne cada segon.

Per això, després de dinar, vaig agafar la pilota bona i vaig sortir de casa. Al carrer no hi havia ningú i feia una calor que tombava.

Vaig entrar al Bar de la Plaça.

Darrere de la barra, la mare de l'Andrés preparava un cafè.

–Que hi és, l'Andrés? –vaig preguntar.

–Ha anat a fer un encàrrec, però ja hauria de ser aquí –es va obrir la porta–. Mira'l.

–Hola, Xavi!

–Andrés, véns a jugar? Porto la pilota nova, la que em va regalar el teu oncle amb les firmes de tots els jugadors.

–Mare, que puc anar amb en Xavi?

–Ja has portat l'aigua a la senyora Cristina? –va demanar-li la seva mare.

–Ara hi passo, i en Xavi m'hi ajudarà.

–Doncs així t'estalviaràs un viatge –va dir la seva mare–. I pensa que has de fer els deures.

Vam agafar una garrafa d'aigua cadascun, que pesen més del que sembla, i vam tirar carrer amunt.

La senyora Cristina, quan li vam deixar les garrafes, ens va donar cinc cèntims (només!) a cadascun.

–I ara on anem a jugar?

–Doncs ja que som aquí, i si ens acostem al Casino? –vaig proposar–. En aquesta hora segur que no hi ha ningú al camp de futbol.

–Vols dir? –va dir l'Andrés, que sempre és més entenimentat que jo.

El Casino té més de cent anys. I no és d'aquells que surten a les pel·lícules on s'hi va per apostar diners. Almenys que jo sàpiga. És com un club, però de la gent fina del poble. L'envolta una paret que té una porta de ferro. S'obre a una avinguda amb plàtans altíssims. Al fons, hi ha el casalot majestuós, que fa una mica de por. I al voltant hi ha unes quantes pistes de tennis i una piscina, i també un camp de gespa artificial. Cal ser-ne soci, per entrar-hi, i ni l'Andrés ni jo som socis. Però al migdia, qui s'ha de fixar en un parell de nens que xuten una pilota?

Vam tirar amunt per l'avinguda dels plàtans. I no vam trobar ningú.

El camp de futbol també era buit. La pilota rodava molt bé per la gespa artificial.

Primer ens la vam passar de costat a costat, a veure qui la deixava millor a l'altre, i qui la baixava amb menys moviments. Després vam fer unes curses de porteria a porteria, passant-nos la pilota al primer toc, i el que s'acostava més a la porteria havia de marcar gol. I aleshores vam fer torns a la porteria. Quan em va haver marcat cinc gols, s'hi va posar ell.

Em va enviar la pilota a l'altre camp. Hi vaig córrer i la vaig avançar una mica. Vaig prendre embranzida i, quan arrencava cap a la pilota, una ombra em va avançar. Era en Portillo. I va xutar la pilota cap a un lateral. Allí en Soren la va aturar amb el peu.

En Portillo i en Soren són de la colla del Casino, un grup de nens que sempre ens miren com si féssim pudor.

Anaven amb banyador. Suposo que ens havien vist des de la piscina.

–Portillo, has vist quina pilota més bonica que he trobat?

–va dir en Soren amb to sorneguer.

–Nen, que la pilota és meva –m'hi vaig acostar.

–Portillo, tu sents res? –va dir en Soren mentre recollia la pilota.

–Torna'm la pilota!

–Tu, burilla seca –va dir en Soren tot clavant-me un dit al pit–, no hauries de ser aquí. Si ets prou valent per colar-te, també ho ets per assumir-ne les conseqüències.

En Soren em passa ben bé un pam, i segur que és més fort. Però tenia la meva pilota, i res no m'hauria impedit de fer-li mossegar el terra. Si hagués estat una cosa entre nosaltres dos, solament.

–T'ho he demanat per les bones –vaig insistir.



–Ui, quina por –va fer ell–. Ves que no caiguís –va afegir, i em va empènyer amb el dit.

En Portillo s’havia posat de quatre potes darrere meu, vaig ensopegar-hi i vaig caure d’esquena.

Des del terra vaig veure que un altre de la colla del Casino tenia agafat l’Andrés, i quatre més em van rodejar.

–No et posaràs a plorar com una bleda, oi? –va dir en Soren–. Vols jugar aquí? D’acord. I si guanyes t’enduràs la pilota. Però avui no, que no portem l’equip adequat, i amb dos nyicris com vosaltres no en tenim ni per començar. A veure, Portillo, com tenim l’agenda?

–L’agenda?, quina agenda? –va respondre en Portillo, que no entén mai les bromes.

–La dels partits pendents –va dir en Soren, i davant de la cara de l’altre de no entendre-hi res, va afegir–: És igual. Avui és diumenge... Posem-hi una setmana: dissabte que ve, a les quatre de la tarda, en aquest camp. I si no us presenteu amb set jugadors, perds la pilota, i si perdeu, perds la pilota, i si guanyeu... Això és impossible. I ara fora, que ens contamineu l’aire. Mireu, ara arriba el senyor Brauli, i ja sabeu què fa amb els que es colen...

I vam haver d’afanyar-nos. Vam fugir amb la cua entre cames avinguda de plàtans enllà, enrabiats com a mones.

Ja a fora, l’Andrés es va disculpar:

–Ho sento, no he pogut fer-hi res.

–Ja ho he vist. No en traurem res de queixar-nos, però...

–Com farem un equip de set jugadors per dissabte?

Jo no tenia esma per res. Vaig aixecar les espatlles i vaig dir:

–No ho sé.

I va ser així, sense saber-ho, sense adonar-nos-en, que va començar una gran aventura.

